

ÎNTREBĂRI

STOMFF ANDREI AUREL

ÎNTREBĂRI

Aș vrea să cânt la pian dar e-n zadar
Căci n-am nici pian și nici nu știu să cânt.
De-atâtea lucruri cred că n-am habar
Și mult mai tragic e că eu nu sunt

Decât o umbră dintr-o piesă tristă
În care rolul meu a fost greșit.
Pot strânge ce-a fost bun într-o batistă.
Cu rău neconținut te-am pârjolit!

De ce respir și cât o s-o mai fac?
Sunt întrebări lipsite de răspuns.
De ce eu însumi nu-mi mai sunt pe plac?
Unde-am plecat și unde am ajuns?

Cum am putut să trec prin fericire
Cu cisme încărcate de noroi?
De ce-am distrus povestea de iubire
În care tu și eu eram eroi?

Am risipit din timpul tău dulceața
Și pe iubirea ta te-am răstignit.
Mă gârbovesc când simt că dimineața
Nu e privirea ta ce-am întâlnit

Când m-am întors din somnul zbuciumat.
Ci perna ce-ți mai poartă încă semnul.
Sunt un satrap la viață condamnat
Pentru că nu ți-am ascultat îndemnul.

M-am risipit deși n-am altă viață.
Te-am risipit și n-am cum să plătesc.
M-am rătăcit și nu mai ies din ceață.
Ce pot să fac decât să te iubesc?

Strivește-mă. N-am să mai scot un sunet.
Lovește-mă cu vorba și cu palma.
Pedeapsa ta e ca un dulce tunet.
M-ai înrobit cu amintiri de-a valma.

Sperând c-ai să mă ierți, poate greșesc

Și chiar luptând cu morile de vânt,
N-am să abdic pentru că eu iubesc
Și trupul tău și fiecă cuvânt

Ce mințea ta îl scoate la iveală.
Rănește-mă dacă te simți mai bine
Dar n-am să dau la nimeni socoteală
Pentru că te-am ascuns adânc în mine.

Ești încrustată-n orice moleculă
Din inima-mi ce pentru tine bate.
Când m-ai iubit n-ai fost deloc credulă.
În ființa mea din tine îmi sunt toate.

Și gând și ochi și coate și genunchi,
Și buze arse și-amintiri și vise.
Durerea ta mă doare din rărunchi.
În tine nasc poemele nescrise.

Tu m-ai clădit. Dărmă-mă de vrei.
Tu mi-ai dat chip. Mă toarna-n vitriol.
Dacă-ai să pleci și nu vrei să mă iei
Nu-ți face griji. Atunci voi fi un gol.

Un gol e doar nimic, fără dureri.
Și amintirea mea va fi tăcută.
Nu poți să suferi când ești nicăieri.
Iubirea mea te va-nsoti! Dar mută!

În Caraibe sau în alte zări
Trăiește viața care ți-a rămas.
Schimbă macazul și-am să plec spre gări
În care gol voi fi și fără glas.

Și când va fi ca Dumnezeu să ceară
Să schimb această lume pe nimic,
Să nu te superi, căci în orice seară
Am vrut să nemurim câte un pic

Dar te-am făcut să fugi și mi-e rușine.
În ce e rău, nimic nu-i omenesc.
M-am rătăcit și toamna vieții vine.
Iubita mea, amarnic te iubesc!